Ultimul refugiu al unei minți neconformiste

On Octombrie 30, 2021

Existența unui artist poate fi surprinsă numai prin comparație cu liniștea impunătoare care dă hotărâri definitive, dar poate fi înțeleasă intrând într-o lume agitată.

Tare mult mi-a plăcut filmul acesta când eram mic, *Once Upon A Time In West (1968)*. Scena finală este una memorabilă, și este jucată „foarte încet, foarte încet". Nu este vorba despre doi pistolari neînfricați care își testează cu un singur glonț limita vieții, dintr-o apropiere care parcă nu cunoaște depărtarea. Nu este vorba de niște conturi mai vechi care trebuiau neapărat "reglate", acum sau niciodată. Unul fiind bântuit de durerea trecutului îndepărtat, celălalt fiind bântuit (imperceptibil) de egalul lui însuși.

Ci este vorba despre momentul acela de liniște monumentală, când fiecare caută privirea celuilalt, într-o singură secundă se derulează tot trecutul, și dintr-o dată se întâmplă inevitabilul: omul nu mai este făuritorul propriului destin, ci devine prizonierul propriului său eșec, de care nu se poate elibera decât prin moarte. Momentul acesta este bântuit de o acalmie fără cusur.

De multe ori caracterul omului se manifestă printr-o năzuință care este pusă la grea încercare pe durata vieții, o năzuință profundă care provine nu numai din inimă sa, ci răsună ca un strigăt de luptă în orizontul evenimentelor variate și neașteptate. Asta, până în momentul decisiv când acea liniște a spiritului, netulburată de cugetări, îi amintește ce-a devenit.

Ai devenit un nou Eu, trofeu al unei bătălii decisive, trofeul unei „intransigențe" dincolo de bine și de rău, sau, poate, ultimul refugiu al unei minți neconformiste?

Leadership: Poți să realizezi integrarea ta prin cauzalitate într-o întrecere pentru o aparentă supremație, prin optimizarea raportului dintre cauză și efect, dintre începutul și împlinirea unui act de control?

Ca un soldat umil și modest, însă devotat unei cauze nobile, pistolarului nu-i este teamă de prima picătură de sânge care slujește devotamentului său pentru mental și fizic, iar în adâncul interesului său pentru armele de foc nu se găsește nici cea mai măruntă amărăciune, poate doar puțină durere emoțională asociată cu pierderea, dezamăgirea, doliul, nedreptatea.

Dar nici celălalt pistolar nu este mai prejos. De departe de a-i condamna ambiția pe care o putem aprecia la orice om neînfricat, el pare să aibă dublul avantaj al discreției: are calitatea de a păstra o taină, de a fi rezervat în atitudine, vorbe și fapte. Prin intermediul unui intimidant *Urtysnepajdú* , vibrația nebună a unei lumi aflate în agonie, el refuză să devină victima neputincioasă a unei lumi fără sens, căreia îi rezistă prin ironie și zeflemea, afișând un zâmbet viclean pe față.

Dar oare, nu este în interesul esențial al cauzei însăși, ca cei mai înflăcărați slujitori ai ei să dețină o pondere mai însemnată într-o vulnerabilitate menită să piardă orizontul oportunităților, față de alte activități? Sau nu, mai bine ar fi să nu-ți sacrifici doar libertate, ci și pe tine însuți, sub pretextul abnegației care te face să pui între paranteze orice visuri?

- Meritul discreției ! asta-i totul. Singurul lucru pe care îl știi bine, ca pistolar, dar nu poți să-l divulgi, chiar dacă numai după chip s-ar putea distinge adevărul, este acel soi de presiune, nevoia de a te încadra într-un anumit tipar al oamenilor puternici, activi și energici, care știu

că pot orice, și mai știu că nimic nu este întâmplător pe acest pământ. Da, este un soi de presiune intimidantă pe care trebuie să o folosești în favoarea ta, și care nu se rezumă doar la a privi impasibil, ci la a face și mult rău dacă este necesar. Nu se rezumă doar la "making things look good", ci și la recompensa primită după îndeplinirea rezultatului final.

Artistul unei lumi agitate se descoperă prin discreția pe care el o manifestă într-o situație urgentă în care se menține posibilitatea de a produce ceva captivant.

El este artist pentru că promovează o stare de spirit care reflectă esența sufletului uman, prezent peste tot și în toate: aceea de a evada din realitate pentru a se aventura alături de eroi în lumi necunoscute. De fapt, asta face un artist: el pleacă de la elemente din realitate pentru a contura un univers imaginar, modelat după viziunea sa.

Ultimul refugiu al unei minți neconformiste este povestea unui artist care și-a redesenat cu îndrăzneală viața, construindu-și personajul din stările diverse de spirit pe care le încearcă modelele sale preluate din planul realității obiective. El se numește artist fiindcă opera sa corespunde realității, dar în același timp oferă o imagine evocatoare a unei lumi pierdute.

* Notă: Once upon a time in the West (1968) - Final duel

Source: https://neculaifantanaru.com/ultimul-refugiu-al-unei-minti-neconformiste.html